

Het grote luik van de veerboot schuift langzaam open.

Lucht. Je wilt lucht. Weg uit deze metalen buik vol grommende motoren, weg van het gele zwaailicht dat je terugzuigt naar je vertrekpunt, naar-

Je schudt je hoofd, zet de muziek weer harder, Rammstein hamert zich een weg naar je trommelvlies.

De man met het oranje hesje zwaait naar je, gebaart dat je mag vertrekken. Kent hij je? Ken jij hem? Herinnert hij zich jou? Van deze zomer? Van alle voorbije zomers? Herkent hij papa's auto?

Je start, het lukt meteen, de muziek hapert - *Jeder tut's auf seine Wei-ei-ei-se* - je draait het volume snel wat lager, niet te veel aandacht trekken nu.

Je rijdt langzaam, mooi binnen de strepen van de rijstrook, onder je dendert het metaal van de boot, het hoest nog even na als je met een schokje de wal oprijdt.

Je geeft wat gas bij. Staat er politie op de kade? Zijn ze al op de hoogte? Natuurlijk weten ze ervan. Nieuws raast, spat open als een vuurpijl.

Er wordt vast gezocht naar vluchtelingen. Donkere, schrale mensen die via dit eiland hogerop willen geraken. Verder naar het noorden. Naar een beter leven.

Even gaan de zenuwcellen in je hersenen in overdrive, een beeld van vanochtend dringt zich op, maar iets in je beschermt je tegen de beelden, een hangbrug ratelt neer, stopt je herinneringen weg in een vesting.

Je blik kruist die van een uniform, je kijkt meteen weer weg, voor het eerst in je leven dankbaar voor je bleke huid.